

ת"פ 40179/05/21 - מדינת ישראל נגד רפאל דודי ביטון (אסיר) ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 40179-05-21 מדינת ישראל נ' ביטון(אסיר)

בפני	כבוד השופט ביאלין אלעזר
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עוה"ד קרן מטלוב
הנאשם	רפאל דודי ביטון (אסיר) ע"י ב"כ עוה"ד שי ויזלברג

גזר דין

כתב האישום והכרעת הדין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של **התנהגות פרועה במקום ציבורי**, לפי סעיף 216 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין ו**שתי עבירות של תקיפת עובד ציבור**, לפי סעיף 382 א (א) לחוק העונשין.

הנאשם **זוכה** מעבירה של איומים כלפי סייר הביטחון של קופת חולים כללית (להלן: "**קופת חולים**").

2. בהכרעת הדין נקבע כי ביום 13.05.2021 הגיע הנאשם לקופת חולים שבמבשרת ציון והתרעם על כך שתור רפואי שקבע לד"ר אניה קריצ'נסקי (להלן: "**הרופאה**") חלף וכי הרופאה מטפלת בלקוחות אחרים. או אז, החל הנאשם להתפרע תוך שנופף בידיו לכל עבר, קילל את הרופאה, בין היתר, בכך שאמר לה "**שרמוטה**" ואיים עליה בכך שאמר לה "**אני יודע איפה את גרה**" וכי הוא זוכר את פניה ויודע היכן למצוא אותה ויפגע בה ובמשפחתה. בתוך כך, הנאשם נכנס לחדר הרופאה וטען שלא יצא מחדרה עד שהרופאה תפגוש בו וזאת חרף דרישות הרופאה שהוא יצא מהחדר.

3. בהכרעת הדין קבעתי כי התנהגותו של הנאשם במרפאה הייתה בריונית ואימפולסיבית (ראו פסקה 33 להכרעת הדין). עוד נקבע בהכרעת הדין כי לאיומי הנאשם כלפי הרופאה נלוותה התנהגות מאיימת מצד הנאשם, בין היתר, בכך שדבריו נאמרו כאשר הנאשם התקרב אל מול פניה של הרופאה (ראו פסקה 9 להכרעת הדין). התנהגותו ואמירותיו של הנאשם הילכו אימים על הרופאה, עובדה הנלמדת מכך שהרופאה נאלצה להתקשר לבעלה על מנת שיגיע למרפאה ויסיע אותה לביתה וזאת נוכח חששה ופחדה מהנאשם. כפי שנקבע בהכרעת הדין, איומיו של הנאשם כלפי הרופאה כללו איומים לפגיעה במשפחתה ללא כל הצדק.

4. עוד קבעתי בהכרעת הדין כי הנאשם תקף את ד"ר מיכאל יושפה (להלן: "**הרופא**") ואת האח מתן יהלומי

(להלן: "האח") שנזעקו לעזרתה של הרופאה וביקשו להרגיע את הנאשם. ביחס לתקיפת הרופא נקבע בהכרעת הדין כי התקיפה הייתה משמעותית, בין היתר, מאחר שהנאשם דחף את הרופא בשתי ידיו. מדובר בתקיפה שבעקבותיה נהדף הרופא (ראו פסקה 38 להכרעת הדין), כפי המתואר בכתב האישום וכפי שהעדים הטיבו לתאר בעדותם לפניי (ראו פסקאות 10,13,16 להכרעת הדין). באשר לתקיפת האח נקבע בהכרעת הדין כי הנאשם תקף את האח בכך שהסיט את ידו של האח (ראו פסקה 40 להכרעת הדין), אם כי תקיפת האח, מבחינת עוצמתה, הייתה מינורית ביחס להתרחשויות האחרות במרפאה (ראו פסקה 40 להכרעת הדין).

ראיות לעונש וטיעוני הצדדים:

5. המאשימה הגישה כראיות לעונש את עברו הפלילי של הנאשם וכן עברו התעבורתי (עת/1); גזר דין מת"פ 68454-06-18 לצורך הפעלת מאסר על תנאי תלוי ועומד כנגד הנאשם. אולם כבר עתה אציין, כי גזר הדין שהגישה המאשימה הינו בעניינו של נאשם אחר בשם יצחק ביטון (עת/2) ולא בעניינו של נאשם זה.

6. מטעם הנאשם לא הוגשו ראיות לעונש.

7. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה לעונש על עובדות כתב האישום, הפגיעה בערכים המוגנים בעבירות שבהן הורשע הנאשם ועל הנסיבות המחמירות הקשורות בביצוע העבירה, ובכלל זה: התנהגותו התוקפנית והאגרסיבית של הנאשם; העובדה שהעבירות בוצעו כלפי עובדי ציבור והחומרה הטמונה בתקיפת צוותים רפואיים. באשר לחומרת העבירה של תקיפת עובדי ציבור ובאשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה הבאה: רע"פ 2660/05 **יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל**; רע"פ 2450/15 **יעל אזרזר נ' מדינת ישראל**; ע"פ 7200/19 **יצחק זגורי נ' מדינת ישראל**; רע"פ 7504/13 **הרצל אלי נ' מדינת ישראל**; ע"פ 7670/09 **אמיר קומע נ' מדינת ישראל**.

8. נוכח אלו, עתרה המאשימה לקבוע **מתחם ענישה הנע בין 9-18 חודשי מאסר בפועל**.

9. באשר לעונש המתאים בתוך המתחם; ב"כ המאשימה עתרה למקם את הנאשם באמצע המתחם. זאת, נוכח עברו הפלילי העשיר של הנאשם הכולל הרשעות גם בעבירות אלימות ובגין אף נידון לעונשי מאסר בפועל. כמו כן, עתרה ב"כ המאשימה להפעיל מאסר מותנה בר הפעלה שקיים לחובתו של הנאשם ואשר הוטל בת"פ 68454-06-18. נוכח נסיבות אלה, סבורה המאשימה כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים ולהפעיל את המאסר המותנה בן 4 חודשים במצטבר. זאת לצד הטלת רכיבי ענישה נוספים בדמות פיצוי והתחייבות להימנע מעבירה.

10. ב"כ הנאשם עמד על אי הפעלת המאסר על תנאי שעומד לחובתו של הנאשם. בדבריו טען כי היה צריך להפעיל את 4 חודשי המאסר על תנאי כבר בת"פ 68454-06-18, התיק שבגינו מרצה הנאשם עונש מאסר כיום. באשר לפסיקה שהגישה המאשימה, טען ב"כ הנאשם כי אין כל קשר בין עובדות מקרה דנן לעובדות המפורטות בפסיקה.

11. ב"כ הנאשם טען כי מעשיו של הנאשם היו מינוריים ולטעמו גובלים בזוטי דברים. לטענת ב"כ הנאשם הוגש כתב אישום אך בשל נתוניו של הנאשם ועברו הפלילי. ב"כ הנאשם טען שלא ניתן להפעיל את המאסר על תנאי שנגזר

על הנאשם בת"פ 68454-06-18 זאת משום שהתביעה לא מצאה לעתור להפעלת המאסר המותנה בת"פ 1368-10-21. לטעמו, התביעה יכולה הייתה לעתור להפעלת המאסר המותנה במסגרת ת"פ 1368-10-21 שכן הנאשם הורשע שם בעבירה של פציעה. לטענת ב"כ הנאשם, הכלל בנוגע להפעלת מאסר מותנה הוא שעבירה חמורה (פציעה) מפעילה תנאי שנקבע בגין עבירה קלה יותר (עבירות נגד הגוף שאינן פשע). מכל מקום, טען ב"כ הנאשם כי אף אם בית משפט יגיע למסקנה שיש להורות להפעלת המאסר המותנה, יש להורות על הפעלתו בחופף.

12. הנאשם בדברו האחרון ציין כי הוא מרצה כעת עונש מאסר בן 37 חודשים במסגרת תיק אחר ונתרו לו 20 חודשי מאסר נוספים. עוד הוסיף הנאשם: **".. בסה"כ דחפתי את הבן אדם, רוצים להרוג אותי אני לא יודע איך להעביר את המאסר הזה... הדחיפה הייתה מינורית, דחפתי אבל לא בכוונה"** (עמ' 35 שו' 4-2). לבסוף ציין הנאשם כי במהלך מאסרו כעת הוא משולב בהליך טיפולי, עובר דברים קשים ומבקש הזדמנות להשתקם. לדבריו, מוכן לפצות את המתלוננים.

קביעת מתחם הענישה

13. במקרה דנן, הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בעקבות ביצוע העבירות על ידי הנאשם הם שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי, הגנה על עובדי הציבור במסגרת מילוי תפקידם, וזכותם לכבוד ולתחושת ביטחון. כמו כן, הנאשם פגע במעשי האלימות והאיומים בערכים בסיסיים של כבוד האדם, בכך שפגע בשלוות נפשו ובגופם של הרופא והאח. עוד פגע הנאשם בכבוד ובתחושת הביטחון האישית של הרופאה בכך שקילל, איים והילך אימים על הרופאה ומשפחתה.

14. הישנותן של תופעות אלימות כלפי עובדי ציבור בכלל וכלפי עובדי צוות רפואי בפרט, חידדו את הצורך בהתייחסות ובענישה מחמירה כלפי הנוקטים באלימות. לא פעם עמדה הפסיקה ביחס למשמעות הערך המוגן בעבירות אלימות כנגד עובדי ציבור והצורך בענישה מרתיעה. ראו בעניין זה דברים שנכתבו ברע"פ 10/5579 **דוד קריה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו):

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית."

15. בע"פ 7220/19 **יצחק זגורי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], עמד בית משפט העליון על חומרת המעשים הטמונים בתקיפת עובדי ציבור וסגל רפואי בפרט, וכך נקבע:

"אם לא די באמור עד כה, הרי שבענייננו חומרתן של העבירות אשר ביצע המערער מקבלת משנה תוקף אף נוכח העובדה כי האלימות והאיומים המתוארים לעיל הופנו כלפי צוות רפואי - רופא ואח - בעת מילוי תפקידם. בהקשר זה, ראוי לציין כי אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החיוניים של הציבור, יחושו כי הם מאוימים או ימצאו עצמם מוכים ומותקפים על-ידי מטופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה (ראו והשוו: ע"פ 6123/05 חתוכה נ' מדינת ישראל,

[פורסם בנבו] פסקה 3 (25.12.2005); ע"פ 3877/12 אבו גוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (9.1.2013)). שומה עלינו כחברה מתוקנת להבטיח כי אנשי הצוות הרפואי הפועלים יום-יום תחת עומסים כבדים, במסירות ובהתמדה, יוכלו לבצע את מלאכתם כשהם חשים בטוחים ומוגנים, וללא כל מורא (ראו: ע"פ 2712/09 שמילוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 2 (18.11.2009)).

וכן יפים לעניין זה דברי כבוד השופט מ' מזוז:

" תקיפה ופגיעה ברופאים ואנשי צוות רפואי, העושים לילות כימים להצלת חיי אדם ולטיפול מסור בחולים ובפצועים, היא מעשה בזוי וראוי לכל גנאי, ועל בתי המשפט לשלוח מסר חד-משמעי לענין זה על ידי ענישה ממשית ומרתיעה, לשם מיגור תופעה קשה זו, שלמרבה הצער הפכה למציאות רווחת במקומנו. יודגש כי החמרת העונש המתונה שאנו קובעים במקרה זה אינה מבטאת את מתחם הענישה הראוי במקרים כגון אלה, זאת על פי הכלל כי אין ערכאת הערעור נוהגת למצות את הדין.

16. ראו גם ע"פ 11885-02-20 (מחוזי מרכז) שי חן נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו ביום 26.5.20):

"בעניינו אין צורך לומר כי מדובר בחומרה יתרה ומיוחדת שעניינה עבירת תקיפת רופאים, עובדי ציבור על רקע מילוי תפקידם ובה קיים אינטרס ציבורי מובהק להחמרת הענישה על מנת להגן על שלומם, בטחונם וכבודם ולספק להם סביבת עבודה מוגנת ובטוחה. כפי שציין בית המשפט קמא הפכו למרבה הצער עבירות של תקיפת צוותים רפואיים ובכללם רופאות ורופאים אחיות ואחים העומדים בחזית מתן השירות לאזרח בשעתו הקשה למכת מדינה שיש להילחם בה מלחמת חורמה תוך העברת מסר חד משמעי לפיו שלומם וכבודם של אנשי הרפואה לא יהיה הפקר. לכן צדק בית המשפט קמא כי חובה לספק לצוותים הרפואיים מטריית הגנה אפקטיבית למען יוכלו לבצע את תפקידם בכבוד וללא מורא ועל כן יש חשיבות רבה לאכוף את החוק בעניינים מסוג זה בבחינת מסר ברור וחד משמעי."

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות:

17. בהקשר של הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם יש להביא בחשבון, לענין קביעת המתחם, את אלה:

- אמנם התביעה מטעמיה בחרה לייחס לנאשם עבירה לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין ולא את החלופה שלפי סעיף 382א(ב), אך לא ניתן להתעלם מהנסיבות שהוכחו בפניי ולפיהן האיומים והתקיפה אירעו בקופת חולים ובזיקה לקשר ולטיפול רפואי שהעניקה הרופאה.
- אירוע אלימות המתרחש בתוככי קופת חולים אליו מגיע הציבור על מנת לקבל מזור לבעיותיו הרפואיות פוגע באופן מובהק בציבור בעצמו. אירוע אלימות בתוך קופת חולים פוגע אנושות במטופלים ובמטופלים וחלילה עלול הדבר לשלוח מסר של מאן דאליים וצעקן גבר. אירוע אלימות המלווה באיומים ובהטלת אימה כלפי סגל רפואי והתפרעות במקום ציבור עלול לפגוע במוטיבציה וביכולת להעניק טיפול רפואי לציבור. במקרה זה, הנאשם היה משולח רסן ולא הפסיק איומיו גם כאשר הרופא והאח ביקשו להרגיעו, אלא ההיפך- הוא בחר לתקוף אותם באופן פיזי ואליים.

- הפחד והחשש שהטיל הנאשם ברופאה אינו עניין של מה בכך. הרופאה חששה חשש של ממש כי הנאשם אכן ייפגע בה. העובדה שהרופאה נאלצה להתקשר לבעלה על מנת שיגיע לאסוף אותה, כאשר הוא מצויד בנשק להגנה עצמית (ראו עמ' 9 לפרוט' שורות 18-19), מלמדת על עוצמת החשש ומכאן שאין מדובר בדברים בעלמא.
- הנאשם דחף את הרופא בשתי ידיו בעוצמה. בעקבות כך, הרופא הוטח לעבר משקוף דלת חדר המרפאה (ראו עמ' 14 לפרוט' שורות 16-22). עוד קודם לכן, הנאשם שב ונכנס לחדר הרופאה, בעקבות הרופאה, תוך שהוא מעיף את ידו של האח.
- **כפי שעמדתי לעיל, מעשיו של הנאשם לא הופנו אך כלפי הרופאה** שלטענתו לא קיבלה אותו לטיפול רפואי (ואינני חושב שיש ממש בטענה), אלא גם כלפי צוותי רפואה נוספים (הרופא והאח) שכל חטאם הוא שניסו להרגיע את התלהמות הנאשם ולהגן על הרופאה מפני התנהגותו הבריונית והאגרסיבית. עובדה זו יש בה כדי להעיד על מידת הבריונות והתעוזה של הנאשם.

מדיניות הענישה הנוהגת

18. מצאתי את הפסיקה שלהלן כרלבנטית לקביעת מתחם העונש ההולם:

- א. רע"פ 2450/15 **יעל אזרזר נ' מדינת ישראל** - בית המשפט הרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור, נקבע מתחם ענישה הנע בין 9-18 חודשי מאסר בפועל ונגזר על הנאשמת 9 חודשי מאסר בפועל. בית משפט מחוזי הפחית את עונשה ל-6 חודשי מאסר בפועל. לנאשמת עבר פלילי. תסקיר שירות מבחן חיובי.
- ב. ע"פ (עליון) 7220/19 **יצחק זגורי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו ביום 6.2.20] - הנאשם הורשע בגין תקיפת רופא וגרימת חבלה חמורה של **שבר בידו**. נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם המערער על חומרת עונש בן 10 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, נתן משקל לחומרתה של עבירת תקיפת סגל רפואי ותסקיר שירות המבחן שלא בא בהמלצה טיפולית והעמיד עונש המאסר על 18 חודשים. הנאשם צעיר, ללא עבר פלילי והודה בהזדמנות הראשונה.
- ג. ע"פ (מחוזי מרכז) 1030-04-17 **משה יהושע חיים בורוכוב נ' מדינת ישראל** - הנאשם הורשע בעבירת איומים, תקיפה הגורמת לחבלה של ממש והתפרעות במקום ציבורי כאשר ניסה להיכנס לחדרה של המנהלת בלשכת התעסוקה בנתניה ללא תור. שם, נקבע מתחם ענישה שנע בין 3-15 חודשי מאסר, בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.
- ד. ת"פ (שלום טב') 28224-10-19 **מדינת ישראל נ' אחמד סאמה** - הנאשם הורשע בעבירת תקיפת עובד ציבור של אחות בבית חולים, התפרעות במקום ציבורי, תקיפת קטין ואיומים. בית המשפט קבע מתחם הענישה הנע בין 7 חודשים שירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל.

ה. ת"פ (שלום כ"ס) 24404-06-14 **מדינת ישראל שלוחת תביעות ש"י נ' מחמוד מבחוח** -ארבעה נאשמים שחקני כדורגל שהורשעו בביצוע עבירות של תקיפה איומים והתנהגות פרועה במקום ציבורי כאשר תקפו נושאי משרה בקבוצה היריבה (מנהל ומאמן). נאשמים 1 ו-2 הורשעו בתקיפה חמורה יותר מיתר הנאשמים. לנאשם 1 נקבע מתחם ענישה הנע בין 7-15 חודשי מאסר ונגזר עליו 6 חודשי מאסר בפועל. לנאשם 2 נקבע מתחם ענישה הנע בין 6-12 חודשי מאסר ונגזר עליו 4 חודשי מאסר בפועל. לנאשם 3 נקבע מתחם ענישה הנע בין 2-8 חודשי מאסר בפועל ונגזר עליו 2 חודשי מאסר בפועל. לנאשם 4 נקבע מתחם ענישה הנע בין 1-7 חודשי מאסר ונידון לחודש מאסר. הנאשמים ללא עבר פלילי ובעל תסקירים חיוביים.

19. דין האמת להיאמר: חלק מגזרי הדין שהובאו לעיל חמורים במקצת, מבחינת תוצאתם, ממקרה זה. כך למשל, בחלק מהמקרים, האלימות גרמה לחבלה או לשבר. עובדה זו לא נעלמה מעיני. אולם אני סבור שניתן להסיק מגזרי הדין גם לעניינו נוכח הרקע לביצוע העבירות - תקיפת עובדי ציבור וצוות רפואי. נוכח המקובץ, אני קובע כי מתחם העונש ההולם לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 5 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל. זאת לצד רכיבי ענישה נוספים בדמות מאסר מותנה, קנס ופיצויים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

20. ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: אציין תחילה כי לא מצאתי נקודות לזכותו של הנאשם. הנאשם לא הגיש בדל ראיה המעידה כי הוא עובר הליך טיפולי כלשהו, כפי שציין בדברו האחרון, שיכול היה להטות במידה כזו או אחרת את הכף לטובתו בתוך המתחם.

21. זכותו של הנאשם לכפור בעבירות המיוחסות לו היא זכות יסוד ויש לעמוד ולהגן עליה. אולם, משעה שביט משפט קבע, לאחר שמיעת ראיות, כי אין ממש בטענותיו של הנאשם וכי העבירות המיוחסות לו הוכחו בראיות, לא זכאי הנאשם להפחתה ולהתחשבות בעונשו כאותם נאשמים שמודים ולוקחים אחריות על מעשיהם. כך במיוחד כאשר ידע הנאשם את מסד הראיות שעמד כנגדו עוד לפני שהחליט לכפור בעבירות המיוחסות לו.

22. לחומרא יש לשקול את עברו הפלילי של הנאשם הכולל 6 הרשעות קודמות במגוון עבירות, לרבות עבירות אלימות חמורות וכן רישום תעבורתי הכולל 27 הרשעות קודמות (ראו עת'1). עיון בגיליון הרשעותיו של הנאשם מלמד כי על אף שהוטלו עליו עונשי מאסר פעם אחר פעם, חוזר הנאשם ומבצע עבירות דומות.

23. בנסיבות האמורות, לטעמי, הכף נוטה להחמיר עם הנאשם ולמקם את העונש המתאים מעל לאמצע ובכיוון הרף העליון. מכל מקום, בוודאי שלא בתחתיתו של המתחם.

הפעלת מאסר על תנאי:

24. כמפורט בטיעוני הצדדים לעיל, קיימת מחלוקת בין הצדדים בשאלת הפעלתו של מאסר על תנאי שנגזר על הנאשם בת"פ 68454-06-18 (עת'2). יאמר כי התביעה לא הגישה את כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין, בת"פ 68454-06-18. במועד הטיעונים לעונש התביעה הגישה אך את גזר הדין. מעיון בגזר הדין שהוגש עולה כי גזר הדין

מתייחס לנאשם 4 בהליך שם ולא לנאשם בתיק דנן.

25. כזכור, ב"כ הנאשם טען כי הוא מתנגד להפעלת המאסר המותנה שכן התביעה הייתה אמורה לעתור להפעלתו בגזר דין שניתן בת"פ 1368-10-21. יש ממש בטענת ב"כ הנאשם בעניין זה. כך במיוחד משום שהנאשם הורשע ונידון בת"פ 1368-10-21 בין היתר בעבירה של פציעה שיש בכוחה להפעיל מאסר מותנה שהוטל בגין עבירות עוון כנגד הגוף. דהיינו, המאשימה יכלה לעתור להפעלת שני המאסרים המותנים שהוטלו בת"פ 18-06-68454 ואשר היו ברי הפעלה בת"פ 1368-10-21 (ראו דיון בהקשר דומה ברע"פ 4935/12 **מוחמד עמאר נ' מדינת ישראל**).

26. מכל מקום, מאחר שהתביעה לא טרחה להגיש את המאסר המותנה להפעלה ו-ע/2 שהוגש הינו גזר דין בעניינו של אדם אחר, ממילא מתייטר הדיון בטענות הצדדים.

גזירת הדין

27. לפיכך אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשים מאסר בפועל, מתוכם 7 חודשים במצטבר ו-3 חודשים בחופף לעונש שמרצה הנאשם כעת.

ב. 5 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם עבירות אלימות מסוג פשע וזאת בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

ג. 3 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם עבירות אלימות מסוג עוון וזאת בתוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר.

ד. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 2 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.2024 וב-1 לכל חודש רציף ועוקב, כל תשלום על סך 500 ₪. לא ישולם תשלום במועד או לא ישולם כלל, יעמוד הקנס לפירעון מיידי;

ה. פיצוי לרופאה בסך 1,500 ₪, פיצוי לרופא בסך 1,500 ₪ ופיצוי לאח בסך 500 ₪ ובסה"כ 3,500 ₪. הפיצוי ישולם ב-7 תשלומים החל מיום 1.1.2024, וב-1 לכל חודש רציף ועוקב, כל תשלום על סך 500 ₪. אי עמידה בתשלום מי מהתשלומים תביא לפירעון מיידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק;

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' אייר תשפ"ג, 27 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.